

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

— Φεύγουνε, πατέρα, σήμερα οι Καλλικάντζαροι ;
 Ρώτησε το μικρό παιδί, σάν ξηφυε ο παππας, σκορπίζοντας μαζί με τή μυρωδιά του θυμιάματος και του δεντρολίβανου και σταλαγματιές άγιασμένου ύδατος, που ήταν σάν βροχή δροσιάς και ήσυχίας πλέον των καλών νοικοκυράδων και καντερό νερό ζεματισμού γιά τους καθυστερησαντας Καλλικαντζάρους...
 'Εν 'Ιορδάνη βαπτιζομένου σου,

Καθώς περνούσε μία νύχτα καβάλλα ο πάππος σας από τὸ δάσος...

(Κύριε,
 ή τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις!...

— Καί δέν μένει κανένας πειά στον κόσμο, πατέρα ;

'Ο πατέρας δέν άπάντησε.

Θυμήθηκε κι' αυτός τήν παλιά άφραία εποχή, που ήταν παιδι και που με τών ύδάτων τόν άγιασμό, άγάπη και γαλήνη, σέ θάλασσα, γή και ουρανό, χινόκατέπαιναν τούς θυμούς τον και τήν εργασία των και άγάπη και

τανε στον κόσμο. Τότε τα στοιχεία οι άνθρωποι, χορτασμένοι πειά απ' τις γιορτές, ξεαναγύριζαν στις δουλειές των, με χαρά μεγάλη για συμπόνια για τόν γείτονά τους.

Κι' ειχόταν ο ένας τόν άλλο κι' άλη του τήν καρδιά και βοηθούσε ο έχων τόν μη έχοντα κι' ο στερωμένος τόν πεσιμένο.

Θυμήθηκε πού ζεστά και ζωντανά τις διηγήσεις του παππού και του πατέρα του, όταν μικρό παιδάκι κι' άπαραγο, τόν μάζευε κι' αυτόν και τ' άλλα του παιδιά κοντά στο μαγκάλι τις νύχτες του Δωδεκαήμερου, τις γεμάτες από μυστήριο και χαρά. Και γίνονταν φραλο παραμύθι ή ζωή, παραμύθι με θνα που εινε έξωτικά, με έκκλησιές που λάμπουνε τή νύχτα, με στίγια που εινε γιορτινά και από ευδοκία του Θεού γεμάτα.

Κι' έτσι έπαιρνε κι' αυτός, κατόπιν, τα παιδάκια του κοντά στο πζακι, τήν άφρα που ή νοικοκυρά του έφηνε το εσουφιμιό και γεμίσε τὸ σπίτι από κνισσα, και τούς διηγείτο ιστορίες Καλλικαντζάρων, με πρόσκαπα παππούδων του παλιού καιρού, που ζωντανέων μεσα στον λεπτό καπνό της κνισσας, που τὸ άναμμα της φαντασίας και τὸ μυστήριο των μεγάλων του χρόνου έορτών. Κι' ευχαριστιότανε κι' αυτός, βλέποντας με τής ψυχής τὰ μάτια, τους δικούς του που φύγανε άγνώριστα από καιρό, νά ξαναρχωνται και νά ξαναγεμίζουνε τὸ σπίτι... Και ζούσε κι' αυτός μαζί με τὰ μικρά του, με άλλιώτικη και ποθητή γιορτή, γιορτή παράξενη όνειρων...

Και μέσα σε πρόσκαπα και πράγματα, πολύχρομα, που ξεπετιόντουσαν μαγκαλά, αναθεϊνόντουσαν και τὰ πονηρά της εποχής δαιμόνια, τὰ δακτα και τὰ κακά, που πάντοτε τήν παθαίνουν ή από έξουπνάδα εκείνων που πήγανε νά βλάψουνε, ή από επέμβαση επίκαιρη της Θεας προνοίας.

Θυμήθηκε τις διηγήσεις του παππού του, κοντά στο μαγκάλι...

— Φεύγουν σήμερα, πατέρα, οι Καλλικάντζαροι ;

— Που γέμιζε όλη τήν κάμαρα, και τὸ άναμμα της φαντασίας και τὸ μυστήριο των μεγάλων του χρόνου έορτών. Κι' ευχαριστιότανε κι' αυτός, βλέποντας με τής ψυχής τὰ μάτια, τους δικούς του που φύγανε άγνώριστα από καιρό, νά ξαναρχωνται και νά ξαναγεμίζουνε τὸ σπίτι... Και ζούσε κι' αυτός μαζί με τὰ μικρά του, με άλλιώτικη και ποθητή γιορτή, γιορτή παράξενη όνειρων...

— ...Και καθώς περνούσε, τὸ λουτόν, που λέτε, βοέ παιδιά, ο παππούς σας, καβάλλα νύχτα από τὸ δάσος, νά και του φάνηκε πώς κάτι τι ανέδευε μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Κι' ός νά γυρίση και νά λήθι, κάποιος έπήδησε και καβαλλίκεφε ποσκάμουλα στο μουλάρι του, 'Ο παππούς σας δέ μίλησε. Δυό βιτσιές, μία σσηρουνά και τ' άλογο έτάχυνε τὸ δρόμο του. 'Εκείνος που ήταν από πίσω του, οπτε μιλούσε, οπτε κινούνταν. Τόν αισθανότανε μονάχα γαντζωμένο σφιχτά και δυνατά. 'Ετσι έφτασε στο μαγκάλι τὸ ποτάμι, που εχε καταβάσει απ' τις βροχές, και τράβηξε από τόν

πόρο νά περάση... Τὸ κακόμοιρο τὸ άλογο, με δυό ανθρώπους φορτωμένο, πολεμούσε νά νικήση τὸ νερό τή δύναμη... Φυσομανούσε χωμένο ός τὸ λαμό. 'Ο παππούς σας τὸ βάσταγε γερά, προσεχτικά τὰ γκέμα ! Γιά μιá στιγμὴ όμως, τὸ άλογο, σάν νά έφούσκιασε, έγούρλωσε τὰ μάτια του, βοιτηχτηκε πὸ μέσα στο νερό και τὸ ποτάμι έτρησε τόν παππού σας ός τή μέση.

'Ο γιατρός, ο άσπλαχνος και στριμμένος...

— Παναγιά μου ! φώναξε τότε, χωρίς νά θέλη.

Και με τή φωνή αυτή, ο άξαποδό που ήταν γαντζωμένος από πίσω του, πήδησε μέσα στο νερό. Ξαλαρωόθηκε έτσι τὸ άλογο άμέσως και πὸ έλαφρό κι' έλευθερο τώρα, έτέρωσε στήν άπέθαντα μεριά!...

— Καί δέν μένει πειά, πατέρα, κανένας στον κόσμο Καλλικαντζάρους ; τόν ξαναρώτησε τὸ παιδί.

Τι ν' άπάντηση ;
 'Εφύγανε οι Καλλικάντζαροι ή μετουσιώθηκαν και μείνανε στον κόσμο ;

Και τότε πάλι τὸυ ήρθανε στη μνήμη του ή στενωχώριες και τὰ βάσανα των ήμερών και των παραμονών και κάθε μέρας που περνούσε.

'Ο δικηγόρος που τόν έγδυσε για μιá ψευτοπόθεσι που άλλους λυνότανε με τὸ καλό, ο μπακαλής που τὸυ πούλησε βρώμικο μπακαλιάρο τή σαρακοστή, άρσιζόμενος πὸς ήταν διαλεχτός και φρέσκος, ο μάστορας που έφερε νά φτιάξη τὰ παρὰθύρα του και τὸυ έκανε καλή δουλειά και ξαναζητούσε μεροδούλια για τή διορφή, ο εισπράχτορας που πήγε για τούς φόρους με τόν χοροφύλακα παραμονές των Χριστουγέννων — οπτε έλεος, οπτε φόβος τὸυ Θεού! — ο παπουσιής που τὸυ πήρε τόσα εκατοστάκια για παπούτσια των παιδιών και χάλασαν σε τρεις ήμερες, σάν νά ήτανε από χαρτί, αν και τὸυ δοκίμασε στις άγιες ήμερες, πὸς τὰ παιδια του θα περάσουνε ός τὸυ χρόνου τήν Προτοχορονιά, ο γιατρός ο άσπλαχνος και στριμμένος, που τὸυ ζητούσε για έξη επισκεψεις τόσα, όσα δέν έβγαζε απός δουλειόνας έξη βρομάδες σάν σκυλί, ο γαλιτσάς που τὸυ έφερε ένα γάλα που παρ' όλογο νά τὸυ κόψη τὰ παιδιά, ή άσημέτρια που τή μάζευε από λίπη κι' αγαπότητα, φτωχή κι' όρφανή απ' τὸ δρόμο και τὸυ έκλεβε τὸ σπίτι και τὰ μοίραζε σπές γειτόνισσες, ο ταβερνάρης που πουλούσε τὸ βιδάνο μπουγατισμένο και με χιλια—δυό φαρμακια και βρώμης για κρσσί, δίνοντας απ' τὸ ίδιο και στήν εκκλησία, ο κασπετερωτής που γάνωνε τὰ τετζερέδια με μολύβι, με κινδύνους χιλιοσ—δυό νά φαρμακοθή ο κόσμος, ο έμπορος που πουλούσε κατί έγχώρια παληόπανα για ευρωπαϊκά και σε τιμές πὸ ακριβές κι' από τήν Εδρώπη, ο δικαστής που έστειλε δικαστικό κλητήρα για νά τόν κή εβίαιω» στην άνάκριση τήν προπαραμονή της Προτοχορονιάς, ο παππας που δέν έδιάβαζε ευχή, αν δέν έπαιρνε μπροστά τὸ πενήταρά, ο δημόσιος υπάλληλος που τόν έδιαγωνε σάν τὸ σκυλί σάν πήγανε για κωμική δουλειά του κι' αυτός εις τὸ δημόσιο γραφεϊο, και τόσα και τόσα άλλα, άδικες και φαρμακία άμέτορητα.

— 'Εφυγαν με τόν άγιασμό οι Καλλικάντζαροι από τόν κόσμο, πατέρα ;

'Εφυγαν ;

Πουδὸ τὸ ειπε αυτό ; 'Οχι δέν φύγανε. Μείνανε έδώ για νά μᾶς τυραννούνε !... Μόνο π' άλλάξανε μορφή. Χώσανε σε παντελιόνα τήν σφά τους, κρύψανε τὰ κατοικαδόρα τους, ξυρίσανε τὰ τραγογένεια τους, φορέσανε κολλάρο και σακκάκι

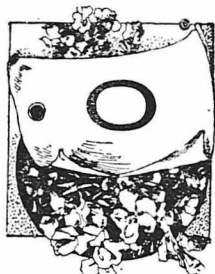
'Η κακόμοιρα ή γυναίκα του έγύριζε τὸ «σουφιμιό».

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για τὸ «Μπουκέτο»)

Ε'.
 ταμίας τῆς «Ἀκροπόλεως» Καζάζογλου, ἦταν ἡμερὸς ἀνθρώπος, ἀνατολίτης καὶ ἀσφολότερης. Δὲν εἶχε πρωτοβουλία καὶ εὐνοφορία, ἀπαραίτητα προσόντα γιὰ ἕναν διαχειριστὴ ἐφημερίδος, πού ἔπρεπε νὰ κωνοῖσιν πρὸ παντὸς τὰς εἰσπράξεις εἴτε ἀπὸ τῆς ἀγγελίας, εἴτε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο, εἴτε ἀπὸ συνδρομῆς καὶ νὰ ἔχη τὰ Σάββατα χρήματα νὰ πληρῶνῃ τὸ προσωπικόν. Τὰ κατῆρνε λοιπόν, ὥστε κἀκεῖν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου νὰ μὴν ἔχη πεντάρα γιὰ νὰ πληρῶσῃ τοὺς συντάκτες!

Ὅταν ἐπιγαίναμε γιὰ νὰ ζητήσουμε χρήματα, ἐκεῖνος μᾶς ἐκινετοσε μέσα ἀπὸ κἀτι συρματῆνα γυαλιὰ τὸν εἰσοῦν πέντε λεπτῶν, σὺν περίεργα ὄντα, σὺν ποτὲ ἄλλοτε νὰ μὴ μᾶς εἶχε ξαναδαί! Καὶ κατόπιν... ἀρχίζε τὰ γέλια!... Τί νὰ τοῦ ποῦμε ἐμεῖς τότε;

— Τὸ τελευταῖον δίφραγμα πού εἶχα, μᾶς ἔλεγε, τὸ πήρε ὁ Διευθυντῆς γιὰ τὸ... σὰτι του!

Στὴν ἀρχὴ ἐθιμόναμε πολλὰ κατόπιν τὸν παρακαλοῦσαμε κρυφὰ καὶ ἰδιαιτέρως ὁ καθένας μᾶς, μήπως εἶχε κρατήσει τίποτε, καὶ στὸ τέλος τὸ ριζῶναμε καὶ μετὶ στὸ γέλιο!

Ὁ Τσαμπουλοῦς ὅμως ἐσαξέφθηκε κάποτε σχετικῶς ἕνα δραστη- κώτερο φάρμακο, τὸ ὁποῖο εἶχε θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Πηγαίναμε δηλαδὴ κ'... ἐφύλαμα τὸν Καζάζογλου ζωντανόν! Κἀκεῖν Σάββατο βράδι, τὸν τρυφεροῦμε κ' ἀρχίζαμε τὴν ψαμμωδία στὸν ἦχο τοῦ «Κύριε ἐλέησον»!

— Κύριε Καζάζογλε, κύριε Καζάζογλε, κύριε Καζάζογλε!...

Αὐτὸ ἐβαστοῦσε ὡς ὅπου ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἄνοιγε τὴν κάσπα καὶ μᾶς ἔδινε μερικά διδραχμῶν!

Τὸ θόρυβο ὅμως αὐτὸν τὸν εἶχε ἀντιληφθεὶ ὁ Διευθυντῆς, καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ κείνος, κ' εἶποι μᾶς, ἐδημοσίεωσεν στὴν «Ἀκρόπολι» τὴν ζήτη- ταίτα διαχειριστική. Ἐπαρουσιάστηκε τότε ὁ μακαρίτης Σοφ. Φαρμακίδης, φοιτητῆς τῆς Νο- μικῆς, κ' ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην ν' ἀνα- λάβῃ αὐτὸς τὴν διαχείριση. Ὁ Γαβριηλίδης εἶ- χε συνηθίσαι ὄλο ἀπὸ ἡμιζωμένους διαχειρι- στὰς. Ἐν τούτοις ἡ νεανική ἐμψύχισις τοῦ Φαρμακίδου τοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι.

— Ἐρεῖς κἀκεῖν ἄλλοτε διαχειριστῆς; τὸν ρώ- τησεν ἄμέσως.

- Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Σοφικλῆς.
- Ἐνέρεῖς λογιστικῶς;
- Ὁχι.
- Ἐρεῖς διπλογραφία καὶ ἀλληλογραφία;
- Ὁχι.

— Τότε κἀκεῖν γιὰ... διαχειριστῆς μου, ἀπάντησε ὁ Γαβριη- λίδης. Χρήματα δὲν ἔχει ἡ «Ἀκρόπολι» νὰ... παραλάβῃ! Ἄλλὰ κράτησε κοντὰ σοῦ τὸν Καζάζογλου λίγες ἡμέρες ὡς πού νὰ συνηθίσῃς!!

Κι' ἔτσι ἀνέλαβε ὁ Φαρμακίδης τὴν διαχείριση γιὰ νὰ προ- αχθῆ ἀργότερα, καθὼς εἴπαμε, σ' ἀρθρογράφο, ἔξ αἰτίας μᾶς ἀντιλογίας του πρὸς τὸν Διευθυντῆ του.

Ἀλησμόνητα παραμένον τὰ Σαββατόβραδα ἐκεῖνα τῶν πληρωμῶν τῆς «Ἀκροπόλεως», καὶ ἰδίως στὶς κακὲς τῆς με-

ἀνθρωπινὸν καὶ γίνανε μπαλάντες, ἐπιτόροι, γαλατάδες, γιατροὶ, καρβουνάρηδες πού πληρῶνεῖς κάρβουνα καὶ σοῦ δύνουνε βρεγ- μένη σκόνῃ, μοδίστρες πού τῆς ἀρριβοκλήρωνεῖς καὶ σοῦ κλέ- δουνε τὸ ἄρασμα, ραφτίδες πού κερδίζουνε σὰ τὸσα ἄλλα τό- σα καὶ σοῦ φιλάνουν κωστοῦμα πρόστρυχα, μανθίνες, ζαχαρο- πλάστες, δικηγόροι, τραπεζιτικοὶ καὶ χίλιοι διὰ ἄλλοι διαδόλοι, πού καταλάσανε τὴν κακομοῖρα τῆ γῆ!...

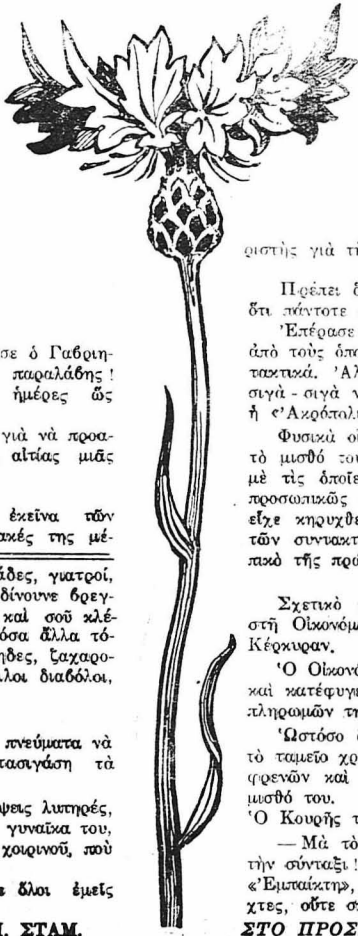
Κι' ὁ ἀγασμός;

Εἰν' ἀνίσχυρος τώρα κ' αὐτὸς καὶ τὰ κακὰ τὰ πνεύματα νὰ διώξῃ καὶ νὰ ἡμερώσῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ κατασιγάσῃ τὰ στοιχεῖα.

Καὶ πλημμυρισμένος ὁ πατέρας ἀπὸ τέτοιες σκέψεις λυπηρῆς, γύρισε καὶ εἶπε στὰ παιδιά του, ἐνὼ ἡ κακομοῖρα ἡ γυναῖκα του, ἐγύριζε ἥσυχη καὶ ὑπομονητικὴ τὸ «σοφιλμῆς» τοῦ χοιρινού, πού ἴσως νὰ ἦταν κ' ἀπὸ χοῖρο ἐχλωαζόμενος:

— Ὁχι, παιδιά μου, δὲν ἐφύγαμε!... Ἐγίναμε ὄλοι ἐμεῖς Καλλιαντζάρου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ρες, πού ἦσαν ἀτυχῶς ἢ περισσότερες!

Εἶνε γνωστὸν, πὸς ὁ Γαβριηλίδης οὔτε ἤξερε, οὔτε ἔκαμε ποτὲ του... πρόσθεσι.

Ῥωτοῦσε λοιπὸν τὸν διαχειριστῆ του κἀκεῖν Σαββατόβραδο, πόσα χρήματα κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ. Ἐκεῖνος τοῦ ἔλεγε ἕνα πο- σόν, ἂς ὑποθέσωμε 450 δραχμῆς. Ἀμέσως ὁ Διευθυντῆς ἔταρνε ἕνα φράκιλλο τῆς ἀλληλογραφίας του, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνάκτοδο μέρος του ἐ- σημείωνε:

- 1) Μι γ ἄ λ η ς δ ρ α χ. 350.
- Ὁ Μιχάλης Καρανασταντίνου ἦταν ὁ ἀρχιεργάτης τῆς «Ἀκρο- πόλεως» κ' ἀνέβαινε ἔνωσος μὲ τῆς παντόφλες του ἀπὸ τὸ τυπογρα- φεῖο, μὴ ἐννοῶν νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴ διαχείριση, ἂν δὲν ἔταρνε πρῶτος χρήματα γιὰ τοὺς ἐργάτες τοῦ τυπογραφείου!
- Κατόπιν ἀνέγραφε τὸ ὄνομα τοῦ διαχειριστοῦ.
- 2) Τ ἄ δ ε δ ρ α χ. 150.
- Ἐλεῖται τὸ προσωπικὸν τῆς συντάξεως:
- 3) Ἀ ρ χ ε σ υ ν τ ἄ κ τ η ς δ ρ α χ. 150.
- 4) Ἀ ρ θ ρ ο γ ρ ἄ φ ο ς δ ρ α χ. 150.
- 5) Χ ρ ο ν ο γ ρ ἄ φ ο ς δ ρ α χ. 100.
- Τὰ δνόματα τῶν συντακτῶν κατόπιν:
- 6) Α. Β. δραχ. 75. 7) Γ. Δ. δραχ. 60. 8) Ε. Ζ. δραχ. 60. 9) Η. Θ. δραχ. 50. 10) Ι. Κ. δραχ. 40.
- Κι' ἔκανε τὸν κατάλογο μὲ τὸν ἑαυτό του, γράφοντας:
- 11) Ἐ γ ῶ δ ρ α χ. 10.

Πρόσθεσι δὲν ἔκανε ὁ Γαβριηλίδης. Τὴν ἔκανεν ὁμοῦ ἀμέσως ὁ διαχειριστῆς κ' ἔβλεπε ὅτι ἔπρεπε νὰ μοιράσῃ ποσὸν πλεόν τῶν... χιλίων διακοσίων δραχμῶν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε.

Ἐσπευδε λοιπὸν ἀμέσως στὸν Γαβριηλίδην καὶ διημαρτύρετο. Ἐ- κείνος ἔταρνε τότε τὴν πένητα κ' ἔκοβε ἀπὸ τὰ ποσὰ τὰ μισὰ, χω- ρὶς ὅμως νὰ κόβῃ καὶ τὰ ποσὰ τοῦ τυπογραφείου. Ἄλλ' ἡ ἀμειλικτὴ γλῶσσα τὸν ἀρριβοῦν ἔφερνε πάντοτε ἀντιφρή- σεις, παρὰ τὴν... ἐγγύρησι πού ἔκανε. Ξανά- κοβε λοιπὸν ὁ Γαβριηλίδης, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Περιουσιόταν ἔτσι τῆς περισσότερας φορῆς στὸ δίφραγμα! Καὶ στὸ τέλος, ἀφοῦ ὑπε- λόγιζε 5—10 δραχμῆς γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς συντάκτες καὶ διὰ ἄλλα γιὰ τὸν ἀρριβοκλήτη, κατόρθωνε νὰ φέρῃ τὴν ἐξίσωσι!

Ἀμέσως κατόπιν ἔταρνε ὁ Γαβριηλίδης τὸ δίφραγμα του, καὶ καλημεροῦσε τὸν διαχειρι- στῆ του, κατεβαίνοντας τῆς σκάλης τραγουδῶν- τας! Ὑστερα μᾶς ἐβαλοῦσε κ' ἐμᾶς ὁ διαχει- ριστῆς γιὰ τὴν πληρωμῆ.

Ῥεῖται ὅμως νὰ σημειωθῆ ποὺς τιμὴν τῆς «Ἀκροπόλεως», ὅτι πάντοτε ἐξωφλοῦσε τὰ χρεῖ τῆς πᾶσι τὸ προσωπικὸν τῆς.

Ἐτέρωσε πλήθος συντακτῶν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἔφριγαν μόνο καὶ μόνο, γιατί δὲν ἐπληθύνοντο τακτικὰ. Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησίν τους κατόρθωναν σιγά-σιγά νὰ ἐξοφληθῇ διόλιτρος ἢ ἀπαιτήσις του καὶ ποτὲ ἢ «Ἀκρόπολι» δὲν ἔμεινε νὰ χροσιάτῃ οὔτε πεντάρα.

Φυσικὰ οἱ ἐργαζόμενοι στὴν διαχείριση εἶχαν ἐξασφαλισμένον τὸ μισθὸ τους, πρὸ πάντων διὰ τῆς μεθόδου τῶν «ἀγγελιδῶν», μὲ τῆς ὁποῖες ἐπιστόνοντο οἱ ἴδιοι, καὶ ἀνελάμβαναν κατόπιν προσωπικῶς τὴν ἐξόφλησιν ἀπὸ τοὺς ἀγγελιοδότας. Γι' αὐτὸ εἶχε κηρυχθεὶ μυστικῶς πόλεμος μετὰ τῆς διαχειρίσεως καὶ τῶν συντακτῶν, τοὺς ὁποῖους σχεδὸν δὲν ἔχοντες τὸ προσω- πικὸ τῆς πρώτης.

Σχετικὸ χαρακτηριστικὸν ἐπισημῶδι εἶνε τοῦ μακαρίτη Κο- στῆ Οικονόμου, καὶ τοῦ τότε διαχειριστοῦ Κουρῆ, ἀπὸ τὴν Κέρκυραν.

Ὁ Οικονόμου εἶχε τσακωθεὶ μὲ τὸ «Ἐμπρὸς» ὅπου ἐδοῦλευε καὶ κατέφυγε στὴν «Ἀκρόπολι», ἂν καὶ ἤξερε τὴν ἀταξία τῶν πληρωμῶν τῆς.

Ὅτισο ὅταν ἤρθε τὸ πρῶτον Σαββατόβραδο καὶ δὲν εἶχε τὸ ταμεῖο χρήματα γιὰ τοὺς συντάκτες, ὁ Οικονόμου εἶνε ἔξω φρενῶν καὶ κατέφυγε στὸν διαχειριστῆ Κουρῆν ζητώντας τὸ μισθὸ του.

Ὁ Κουρῆς τότε τοῦ εἶπε μὲ τὴν κερκυρεῖσιν προφορὰ του:

— Μὰ τὸν Ἅγιον, ἐγὼ ἀποφῶ τί τὴν θέλει ὁ Γαβριηλίδης τὴν σὺνταξί! Ὅταν ἐγὼ ἤμωνα σὲ Κορκοῦς, κ' ἔδωκαν τὸν «Ἐμπρῶτι», τὸν ἐγέμυζα μονάχος μου, καὶ δὲν εἶχα συντά- χτες, ὅτε σκοπιζόμενα νὰ τοὺς πληρῶσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.